

Tomáš Votruba

Scénář k videoreportáži

Zpracovali: Jan Knoth, Luboš Hrnčír, Ondřej Novotný, Alexandr Kuklovský, Jaroslav Prokop

Pedagogické vedení: Mgr. Petra Votrubcová

Škola: ZŠ Aloise Klára Ústěk

Rozhlas:

...všemu lidu Československé republiky - včera dne 20. srpna 1968 kolem 23. hodiny, překročila vojska Sovětského svazu hranice Československé socialistické republiky...

Pamětník:

Jakmile jsme přišli na vojnu, měli jsme žatecký letiště hlídat. Nastoupil jsem 1. 8. a 21. 8. přišli Rusové, takže to bylo dost tvrdý. Večer předtím, než nás Varšavská smlouva napadla, tak nám přečetli rozkaz prezidenta republiky - to byl tehdy Svoboda, generál Svoboda. Tak nám řekli, že je nesmíme napadnout, protože máme techniku jednoho státu, takže na Žatci se vypnuly ranveje - to znamená přistávací plocha, veškerá, a vypnuly se veškeré navigační prvky. Přistál velitel perutě. Stíhačkou navedl, ze stíhačky rádiem navedl ostatní. Ty si zatím zapnuli ranveje a už nás Rusové obsadili tehdy.

Tankem se nám dívali do kasáren. Nesměli jsme rychle chodit, dělali jsme takové rozcvičky, to muselo být, aby neviděli, z druhé strany kasáren. Tam nás bylo 75. Tak jsme si přemalovali přezky jako, že jsme čeští vojáci.

Jako nemyslete si, že ti vojáci ruský byli..., oni sem přišly dvě vlny. První byli šikmooký, ti odtáhli, ti odešli. A ty druhý, to už byli nějaký asi jejich cvičenci, ale oni měli povolené tělesné tresty. Když někdo byl potrestaný, tak právě stáli s tankem před kasárna a on si musel vykopat jámu, kde stál, a když přšelo, tak přes něj hodili jenom celtu. Ale jinak tam musel stát jako potrestaný v noci.

Tak mi poslal pohled z Rakouska a já jsem z toho měl problémy. Posadili mě ke stolu, dva seděli z druhé strany proti mně a lampičkou mi svítily do obličeje a zkoušeli ze mě něco vytáhnout no. Tak jsem musel hrát, že nechápu. Blbce no, to bylo vždycky nejlepší - hrát blbce, protože se z toho vždycky dostanete úplně.

Jo, vždycky jsem nesouhlasil se vstupem vojsk Varšavské smlouvy. Tak jsem se dostal, k vlastně (tehdy už pětépáci nebyli) jmenovalo se to silniční vojsko a spali jsme v klidu v Kralupech ve zrušeném pivovaru. Pak nás dali spát do Minic, do hospody, a tam nám dával rozkazy. To bylo opravdu velmi jak v Černých baronech. Rozkazy nám četl v hospodě na dvoře, tam běhaly slepice mezi námi a hospodská tam krmila prasata. A četl, kdo byl potrestaný a kdo ne.

Odebrali nám vycházkové uniformy, nám odebrali všechno. Dali nám krumpáč a lopatu a to jsme si museli nosit a museli jsme přes celé Kralupy chodit z toho pivovaru.

A my jsme takhle šli vymódění, vepředu šel ten lampasák, ten byl většinou namazaný. Za ním jsme všichni zpívali falešně, takže po Kralupech byla ostuda. Tak nás pak dali spát do Minic do hospody a chodili jsme po kolejích individuálně. Ten lampasák tam vždycky přijel jednou za týden. My jsme měli, ale vám nepovím, kolik jsme museli vydělat za měsíc. Z toho nám něco dali a zbytek šlo armádě. A kdo to nevydělal, tak byl potrestaný. My jsme vždycky dali mistrovi nebo šéfovi, jsme koupili nějaký rum, dali jsme jim ho do bedny, co měli oni vercajk, ale vydělali jsme a nebyli potrestaní.

Pak mě pustili teda za 24 měsíců, ale kdybychom byli u těch vojáku, tak tam jsem 26 měsíců.

V armádě, pokud jste líní a nesnažíte se tak trošku udržet svoje já, tak vám vymyjí mozek „einzwei“.